

KEVÉS A HÁRFA-SZÍV!

Pecznyik Pál

A szívem nem cifra hárfa,
kopik, mert Atyám használja.
Amikor a kezébe vesz,
hárfám boldogan zengedez.
Fáradt vándor, ha meghallja,
felüdíti hárfám hangja.
Hárfámon még feszül a húr,
amíg jónak látja az Úr.
Ha meglazul hárfám húrja,
keze kifeszíti újra.
Pengeti erősen, halkán,
amíg a húr el nem pattan.
Ám akkor sem dobja félre,
hiszen azon Krisztus vére!
Kopott hárfám haza viszi,
mennyben újra kézbe veszi.
Hogy hárfám – megváltott lelkem –
halleluját néki zengjen!
Már szebben, tisztábban végre,
Atyám szíve örömére.

Bár minden szív volna hárfa,
csak az Úrnak odaszánva!
Új éneket néki zengne
már itt, s egykor fent a mennybe.
De jaj, kevés a hárfa-szív,
s az is, csak fájón zengve sír.

Pecznyik Pál
Celldömölk
1999.

Forrás: www.keresztenydalok.hu